

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl předsedkyní senátu Mgr. Blankou Vernerovou, jako samosoudkyní, v právní věci žalobce: **INGTEL Plus, s. r. o.**, se sídlem Brno, Horova 1628/8, IČ: 48529168, zastoupeného JUDr. Jaroslavem Kružíkem, advokátem, se sídlem Brno, Příkop 2a, proti žalované: **ČR - Ministerstvo spravedlnosti** se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, o náhradu majetkové škody ve výši 317.260,- Kč s příslušenstvím,

t a k t o :

- I. Žalovaná je **p o v i n n a** zaplatit žalobci částku 3.222,- Kč se zákonným úrokem z prodlení za dobu od 4. 1. 2014 do zaplacení, a to do 3 dnů od právní moci rozsudku.
- II. Žaloba, aby žalovaná byla povinna zaplatit žalobci zákonný úrok z prodlení z částky 3.222,- Kč za dobu od 29. 6. 2013 do 3. 1. 2014, se **z a m í t á**.
- III. Žaloba, aby žalovaná byla povinna zaplatit žalobci částku 314.038,- Kč se zákonným úrokem z prodlení za dobu od 29. 6. 2013 do zaplacení, se **z a m í t á**.
- IV. Žalobce je **p o v i n e n** zaplatit žalované náhradu nákladů řízení ve výši 900,- Kč, a to do 3 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

Návrhem podaným u zdejšího soudu se žalobce domáhal po žalované zaplacení částky 317.260,- Kč s příslušenstvím, a to z titulu náhrady škody, které dle přesvědčení žalobce žalobci vznikla v souvislosti s nesprávným úředním postupem spočívajícím v tom, že o vozidlo, které bylo původně vydáno Policii ČR v rámci trestního řízení vedeného u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. [REDAKCE] a které bylo následně na základě rozhodnutí Policie ČR předáno do úschovy Městského soudu v Brně, nebylo orgány státu řádně pečováno, čímž došlo k poškození vozidla a tím i ke vzniku škody, která je tedy žalobcem po žalované požadována. Žalobce dále žalobě uváděl, že poté, kdy mu v roce 2013 bylo vozidlo vráceno, zjistil, že vozidlo je ve stavu, kdy není způsobilé silničního provozu se zárukou bezpečné jízdy, když o vozidlo nebylo státními orgány vůbec pečováno. Z tohoto titulu pak požadoval zaplacení částky 279.760,- Kč. Dále se žalobce domáhal zaplacení částky 37.500,- Kč, jakožto náhrady škody, která mu dle jeho přesvědčení vznikla v souvislosti s náklady, které vynaložil na své právní zastoupení v souvislosti s domožením se vrácení vydané věci do jeho vlastnictví. Ve vztahu k těmto požadavkům na náhradu škody pak žalobce dále v žalobě uváděl, že žalobce v rámci trestního řízení vedeného proti M [REDAKCE] K [REDAKCE] a spol. u PČR, Krajské ředitelství Brno dne 13. 5. 2008 vydal Policii ČR motorové vozidlo tovární značky VW Touareg 3.0 TDi V6, přičemž PČR ho dne 19. 12. 2008 předala do soudní úschovy. V této souvislosti žalobce zdůrazňoval, že po celou dobu usiloval o vrácení vozidla, podnikal k tomu příslušné kroky, avšak že vozidlo mu nebylo vráceno, a to i přes to, že řízení vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. [REDAKCE], v rámci něhož bylo původně vozidlo vydáno Policii ČR, bylo pravomocně skončeno dne 22. 6. 2010 a že vozidlo, které tedy v meziobdobí bylo předáno do úschovy soudu, bylo žalobci vydáno až v lednu 2013 a to na základě usnesení MS v Brně vydaného dne 18. 12. 2012, jímž tedy bylo rozhodnuto o vrácení vozidla, přičemž žalobce poukazoval na to, že při úkonech směřujících k domožení se vrácení věci byl právně zastoupen, v důsledku čehož mu tedy vznikla shora uvedená škoda spočívající v úhradě právního zastoupení advokátem.

Soud pak v průběhu řízení v souladu s ust. § 118a odst. 1, 3 o. s. ř. vyzval žalobce k doplnění skutkových tvrzení a označení důkazů k jejich prokázání, na základě nichž žalobce doplnil skutkové tvrzení tak, že žalovaná strana v době, kdy měla vozidlo ve své sféře v důsledku vydání věci orgánům činných v trestním řízení a následně na základě vydání věci do úschovy soudu nezajistila technickou prohlídku vozidla a kontrolu emisí, automobil nepojistila, tedy že konkrétně byly porušeny povinnosti spočívající v povinnosti řádně se starat o odebranou věc, tedy dohušťovat pneumatiky, dobíjet baterii, občas vozidlo projet s tím, že je obecně známou skutečností, že motorové vozidlo, které není provozováno, ztrácí na hodnotě víc a navíc se podstatně zhoršuje jeho technický stav, přičemž na základě takto doplněného tvrzení byla nadále požadována škoda na vozidle v celkové výši 279 760,- Kč.

Žalovaná strana navrhovala zamítnutí žaloby jako nedůvodné. V rámci vyjádření k žalobě učinila nesporným, že žalobce se s žádostí o náhradu majetkové škody v celkové výši 317.260,- Kč obrátil na žalovanou žádostí datovanou dne 28. 6. 2013, Ministerstvu spravedlnosti doručenou dne 3. 7. 2013, avšak že po pošetření věci dospělo Ministerstvo spravedlnosti k závěru, že požadavek žalobce není důvodný. Žalovaná pak v rámci vyjádření k žalobě sporovala jak samotný odpovědnostní titul, tak i vznik škody na straně žalobce a stejně tak i jakoukoliv příčinnou souvislost mezi tvrzenou škodou

a nesprávným úředním postupem. Ve vztahu ke škodě specifikované ve svém důsledku jako rozdíl ceny vozidla před vydáním policii ČR a ceny vozidla v době vrácení vozidla žalobci poukazovala žalovaná na to, že v tomto rozdílu cen v žádném případě nelze shledávat škodu, která by byla v příčinné souvislosti s případným nesprávným úředním postupem. Bylo zdůrazňováno, že vozidlo by ztratilo na hodnotě i nebýt tvrzeného nesprávného úředního postupu, přičemž v souvislosti s neexistencí příčinné souvislosti mezi případným poklesem ceny vozidla v důsledku shora uvedeného postupu pak bylo žalovanou odkazováno na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30Cdo 4973/2014. Dále žalovaná poukazovala na to, že stejně tak není důvodný požadavek žalobce na náhradu škody spočívající v nutném vynaložení nákladů souvisejících s uvedením vozidla do provozu, cenou nových pneumatik a podobně, neboť žalovaná zdůrazňovala, že to jsou všechno běžné náklady vlastníka motorového vozidla, které nemají žádnou souvislost s tvrzeným nesprávným úředním postupem. Navíc žalovaná poukazovala na to, že žalobce ani nedoložil, že by tyto náklady skutečně vynaložil. Ve vztahu k požadavku na úhradu právního zastoupení žalobce žalovaná uváděla, že sporuje vznik škody představující náklady právního zastoupení, když není zřejmé, jaké konkrétní úkony byly poskytovány a zda byly účelné, a dále poukazovala na to, že navíc z listiny předložené žalobcem - přílohy k faktuře č. [REDAKCE] se podává, že úkony byly účtovány za právní služby ve více soudních řízeních. Za těchto okolností tedy bylo navrhováno zamítnutí žaloby v plném rozsahu s tím, že v případě odlišného právního názoru soudu pak žalovaná upozorňovala na to, že úroky z prodlení jsou nedůvodně požadovány již od 28. 6. 2013, ačkoliv žalovaná se mohla dostat do prodlení teprve marným uplynutím šestiměsíční lhůty od uplatnění nároku, tedy teprve dnem 4. 1. 2014, když nárok byl uplatněn u Ministerstva spravedlnosti dnem 3. 7. 2013. V neposlední řadě pak žalovaná sporovala i to, zda je skutečně příslušnou organizační složkou oprávněnou v řízení jednat za stát, když, již ze samotné žaloby vyplývá, že osobní automobil byl žalobcem primárně vydán PČR s tím, že za těchto okolností by tedy případně mělo být ve věci jednáno s Ministerstvem vnitra. V rámci závěrečného návrhu pak po provedeném dokazování žalovaná setrvala na svém stanovisku ohledně zamítnutí žaloby. Poukazovala na to, že se domnívá, že v řízení nebyl prokázán jakýkoliv nesprávný úřední postup. Pro případ eventuálně odlišného právního názoru soudu pak žalovaná zdůrazňovala že, by však v dané konkrétní věci rozhodně nebyla dána příčinná souvislost mezi žalobcem vykonstruovanou škodou a případným nesprávným úředním postupem, když žalobce fakticky požaduje časové znehodnocení vozidla, ke kterému však dochází plynutím času a to bez ohledu na to, zda vozidlo v té době stálo v úschově či nikoliv s tím, že tedy nelze v daném případě shledat jakoukoliv příčinnou souvislost. Ve vztahu k požadavku na náhradu nákladů právního zastoupení žalobce pak žalovaná taktéž setrvala na tom, že žaloba by měla být jako nedůvodná zamítnuta, když poukazovala na to, že náklady vynaložené na právní zastoupení žádným bezprostředním způsobem nesouvisí s případným nesprávným úředním postupem, pokud by soud dospěl k závěru nesprávnosti úředního postupu, a že navíc tyto náklady byly vynakládány v souvislosti s vedením konkrétních řízení. Žalovaná taktéž žádala náhradu nákladů tohoto soudního řízení, a to v rozsahu 3 paušálních náhrad.

Žalovaná strana pak v průběhu řízení byla soudem, s ohledem na své tvrzení o tom, že o vozidlo bylo řádně pečováno, vyzvána v souladu s ustanovením § 118a odst. 1, 3, o. s. ř. k doplnění skutkových tvrzení na svou obranu, tedy byla vyzvána, aby tvrdila konkrétní způsob péče, přičemž žalovaná v tomto směru toliko uvedla kde byl automobil umístěn (dle žalované bylo vozidlo v rámci úschovy soudu umístěno v kryté hale Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových, což nebylo sporováno), avšak žádná další

konkrétní tvrzení na svou obranu žalovaná neuvedla, tedy netvrdila a ani neoznačila důkazy, k prokázání toho jaké konkrétní úkony činila v době, kdy měla předmětný automobil v držení, za účelem předcházení vzniku škod.

Z důkazů provedených v tomto řízení, a to z žádosti žalobce adresované Ministerstvu spravedlnosti ze dne 28. 6. 2013, Ministerstvu spravedlnosti doručenému dne 3. 7. 2013 vzal soud za prokázané, že žalobce se na žalovanou obrátil s žádostí o náhradu majetkové škody v celkové výši 317. 260,- Kč skládající se ze škody na vozidle vyčíslené dle znaleckého posudku na částku 279.760,- Kč a dále ze škody ve výši 37.500,- Kč požadované jako náhrada za právní služby poskytnuté žalobci jeho právním zástupcem v souvislosti s řízeními směřujícími k vrácení vydané věci žalobci. Přípisem Ministerstva spravedlnosti ČR ze dne 31. 7. 2013 vzal soud za prokázané, že tato žádost žalobce byla postoupena k vyřízení Ministerstvem spravedlnosti Ministerstvu vnitra, a to za situace, kdy Ministerstvo spravedlnosti se necítilo být příslušnou organizační složkou oprávněnou jednat za stát. Přípisem Ministerstva vnitra, ze dne 20. ledna 2014 vzal soud za prokázané, že Ministerstvo vnitra pak na tuto postoupenou žádost reagovalo sdělením, že s ohledem na skutečnost, že od roku 2008 bylo předmětné vozidlo v soudní úschově, nedošlo dle jejich přesvědčení ve vztahu k působnosti Ministerstva vnitra k naplnění předpokladu odpovědnosti za škodu.

Vyúčtováním advokáta JUDr. Jana Svobody ve vztahu ke společnosti INGTEL Plus s. r. o. dne 14. 5. 2015 ve spojení s fakturou č. [REDAKCE] a výpisy z účtu u ČSOB č. ú. [REDAKCE] vedeného na jméno žalobce vzal soud za prokázané, že JUDr. Jan Svoboda, advokát vyfaktoval fakturou č. [REDAKCE] žalobci částku 37. 500,- Kč se splatností dne 18. 1. 2013, a to za právní služby poskytnuté žalobci v rámci řízení vedeného u Městského soudu v Brně pod sp. zn. [REDAKCE] a řízení vedeného u téhož soudu pod sp. zn. [REDAKCE] a že žalobce výše uvedenou částku postupně uhradil ze svého účtu, a to konkrétně dne 8. 3. 2013 částku 20.000,- Kč, 5. 4. 2013 částku 10.000,- Kč a dne 31. 5. 2013 částku 7.500,- Kč.

Protokolem o provedení domovní prohlídky a prohlídky jiných prostor ze dne 13. 5. 2008 č. j. [REDAKCE] vzal soud za prokázané, že dne 9. 5. 2008 došlo na základě rozhodnutí soudu k prohlídce jiných prostor a pozemků u Ing. Jiřího Střeštíka (jednatele žalobce), který byl vyzván k vydání věci dle ust. § 78 tr. řádu s tím, že jednatel žalobce mimo jiné tedy vydal výše uvedený automobil tovární značky WV Touareg, [REDAKCE] Obsahem spisu sp. zn. [REDAKCE] vedeného u Městského soudu v Brně vzal soud za prokázané, že usnesením PČR ze dne 19. 12. 2008 vydaným pod č. j. [REDAKCE] bylo podle § 80 odst. 1 tr. řádu uloženo výše uvedené motorové vozidlo tovární značky VW Touareg 3.0 TDi V6, [REDAKCE] do soudní úschovy, neboť byly pochybnosti o uplatňovaném vlastnickém právu osob k uvedené věci s tím, že vozidlo sice bylo sice vydáno jednatelem žalobce, avšak vlastnictví vozidla mimo žalobce nárokovala i společnost UniCredit Leasing CZ a. s. Výše uvedené rozhodnutí o uložení věci do úschovy soudu dle § 80 odst. 1 tr. řádu nebylo právní moci dne 12. 2. 2009. Dne 14. 1. 2010 požádal žalobce o vydání automobilu z úschovy. Na dotaz soudu v rámci shora uvedeného řízení sdělila společnost UniCredit Leasing CZ a. s., že s vydáním úschovy žalobci nesouhlasí. Za těchto okolností bylo dne 24. 3. 2010 vydáno usnesení o nevydání předmětu úschovy, v rámci něhož byli účastníci poučeni o tom, že byl-li souhlas s vydáním předmětu úschovy odepřen, lze jej nahradit pravomocným rozsudkem soudu, kterým by bylo rozhodnuto o tom, že ten kdo vydání odporuje, je povinen souhlasit s vydáním předmětu úschovy žadateli. Toto

rozhodnutí nabylo právní moci dne 17. 4. 2010, a to za situace, kdy proti němu nebylo podáno ani odvolání. Dne 4. 12. 2012 pak byl do výše uvedeného spisu doložen rozsudek Městského soudu v Brně ze dne 9. 8. 2012 vydaný pod sp. zn. [REDAKCE], jímž byla společností UniCredit Leasing CZ a. s. uložena povinnost souhlasit s vydáním předmětu úschovy, tedy výše uvedeného vozidla. Společnosti UniCredit Leasing CZ a. s. byla také uložena povinnost nahradit žalobci, tedy společnosti INGTEL Plus s. r. o., náklady řízení ve výši 13. 240,- Kč. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 21. 11. 2012 ve znění opravného usnesení č. j. [REDAKCE]. K žádosti žalobce bylo dne 18. 12. 2012 vydáno v rámci řízení o úschově Městským soudem v Brně pod č.j. [REDAKCE] usnesení, jímž byl předmět úschovy vydán žalobci a bylo taktéž pravomocně rozhodnuto o náhradě nákladů řízení mezi účastníky. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 3. 1. 2013.

Předávacím protokolem motorových vozidel ze dne 11. 12. 2008 vzal soud za prokázané, že PČR dne 11. 12. 2008 předala vozidlo do úschovy s tím, že z tohoto zápisu vyplývá, že nebyl poškozen motor a ani pneumatiky ani interiér.

Předávacím protokolem motorového vozidla sepsaným dne 17. 1. 2013 pak vzal soud za prokázané, že tohoto dne bylo žalobci z úschovy soudu předáno předmětné motorové vozidlo s tím, že z této listiny pak vyplývá i to, že u vozidla nebyla funkční baterie.

Kupní smlouvou uzavřenou mezi prodávajícím, tedy společností ONSA CZ s. r. o., a kupujícím, tedy společností INGTEL Plus s. r. o. ze dne 13. 3. 2008 vzal soud za prokázané, že touto kupní smlouvou zakoupil žalobce vozidlo tovární značky Volkswagen Touareg, [REDAKCE] za částku 1,850.450,- Kč.

Fakturou - daňovým dokladem č. [REDAKCE] vystaveným J. [REDAKCE] H. [REDAKCE] ve vztahu k odběrateli, společností INGTEL Plus s.r.o. (žalobci) dne 21. 1. 2013 s datem splatnosti 4. 2. 2013 ve spojení s příjmovým pokladním dokladem vystaveným dne 21. 1. 2013 vzal soud za prokázané, že žalobce po převzetí automobilu objednal u J. [REDAKCE] H. [REDAKCE] činnosti a výměnu některých komponentů u automobilu s tím, že následnou fakturou mu byla účtována výměna baterie v částce 2.801,65 Kč (bez DPH) a dále byly účtovány i další položky a to výměna olejového filtru, palivového filtru, likvidace filtru byly účtovány mechanické práce, diagnostika, palivo Diesel a Mobil M1 ESP Formula s tím, že celkově pak fakturou bylo žádáno zaplacení částky 11.824,- Kč včetně 15% DPH. Tato částka pak byla uhrazena dne 21. 1. 2013.

Znaleckým posudkem předloženým žalobcem, č. posudku [REDAKCE] ze dne 3. 4. 2013 čteným jako listinný důkaz (posudek neobsahuje doložku dle § 127a o. s. ř.) vzal soud za prokázané, že znalec z oboru ekonomika, odvětví ceny a odhady motorových vozidel na základě zadání žalobce stanovil technickou hodnotu a časovou a obvyklou cenu použitého motorového vozidla s tím, že znalec tedy dospěl k závěru, že při výchozí ceně vozidla 1,600.000,- Kč byla obvyklá cena vozidla před poškozením (myšleno v době vrácení věci) 1,355.700,- Kč, přičemž při zohlednění nákladů na opravu pak znalec stanovil vyšší majetkové újmy na vozidle v částce 279.760,- Kč. Tímto znaleckým posudkem – čteným jako listinný důkaz však soud nebral za prokázané, a to především i s ohledem na nedoplněná skutková tvrzení, k jakým škodám na vozidle případně došlo v souvislosti s obecně tvrzenou nedostatečnou řádnou údržbou, tedy k jakým konkrétním škodám a v jakém konkrétním rozsahu, to vše za situace, kdy navíc listinný důkaz nemůže v žádném případě nikdy nahradit splnění povinnosti tvrzení.

Pokud pak soud zamítl návrhy na doplnění dokazování výsledkem žalobce, výsledkem zpracovatele znaleckého posudku čteného jako listinný důkaz, výsledkem odpovědného pracovníka schovatele, jakož i případně dalšími listinnými důkazy, které byly navrhovány, soud tak učinil s ohledem na skutečnost, že žalobce ve vztahu k části žaloby přes kvalifikovanou výzvu soudu dle § 118a odst. 1 o. s. ř. nedoplnil skutková tvrzení žaloby, což je základním předpokladem úspěšnosti žaloby, přičemž absenci skutkových tvrzení žaloby rozhodně nelze nahrazovat důkazními prostředky (týká se požadavku na náhradu škody ve vztahu k předmětnému vozidlu). Dalším důvodem pro nedoplnění dokazování výše uvedenými důkazy pak dále bylo i to, že ve vztahu k zbývající části žalobního požadavku (na zaplacení nákladů právního zastoupení) soud již v podstatě na základě skutkových tvrzení a provedených důkazů dospěl k závěru o nedůvodnosti tohoto požadavku, přičemž na tomto závěru soudu nic nemohly změnit ani žalobcem navrhované důkazy, zejména za situace, kdy i ve vztahu k tomuto požadavku byl žalobce vyzván k doplnění skutkových tvrzení, což sice učinil, avšak ani z tohoto doplnění nevyplývaly žádné skutečnosti nasvědčující tomu, že tento nárok žalobce na náhradu škody je opodstatněný.

Podle § 1 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci.

Podle § 2 zák. č. 82/1998 Sb., odpovědnosti za škodu podle tohoto zákona se nelze zprostit.

Podle § 5 zák. č. 82/1998 Sb., stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena a) rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, b) nesprávným úředním postupem.

Podle § 7 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb., právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.

Podle § 8 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb., nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.

Podle § 13 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb., stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě.

Podle § 26 zák. č. 82/1998 Sb., pokud není stanoveno jinak, řídí se právní vztahy upravené v tomto zákoně občanským zákoníkem

Podle § 415 zák. č. 40/1964 Sb. ve znění účinném v době vzniku škody, každý je povinen počínat si tak, aby nedocházelo ke škodám na zdraví, na majetku, na přírodě a životním prostředí.

Podle § 442 odst. 1, 2 zák. č. 40/1964 Sb. ve znění účinném v době vzniku škody, hradí se skutečná škoda a to, co poškozenému ušlo (ušlý zisk). Škoda se hradí v penězích; požádá-li však o to poškozený a je-li to možné a účelné, hradí se škoda uvedením do předešlého stavu.

S ohledem na shora citovaná zákonná ustanovení a po zhodnocení důkazů provedených v tomto řízení ve vzájemných souvislostech dospěl soud k závěru, že žaloba na náhradu škody v tomto řízení byla podána důvodně toliko zčásti, a to v rozsahu uvedeném pod bodem I výroku tohoto rozsudku, v němž tedy bylo žalobě částečně vyhověno. Ve zbývající části pak soud shledal žalobu nedůvodnou, a proto ji zamítl v rozsahu uvedeném ve výroku I a II tohoto rozsudku.

Při hodnocení této právní věci se soud s ohledem na námitku žalované v počáteční fázi řízení tedy zabýval tím, zda příslušnou organizační složkou státu oprávněnou jednat za stát je skutečně v daném případě Ministerstvo spravedlnosti, přičemž s ohledem na konkrétní okolnosti případu dospěl soud ke kladnému stanovisku. V této souvislosti soud uvádí, že si je sice vědom toho, že k vydání vozidla došlo v květnu 2008 původně ve vztahu k policii ČR, avšak nelze pominout, že vozidlo bylo vydáno v rámci trestního řízení, přičemž za škodu případně vzniklou v rámci trestního řízení pak odpovídá ČR, za níž jedná Ministerstvo spravedlnosti. V daném případě však navíc došlo k situaci, kdy předmětné vozidlo bylo po poměrně krátkém časovém úseku, cca půl roku, předáno do úschovy soudu v rámci civilního řízení, přičemž jak vyplývá z protokolu o předání věci Policií ČR ze dne 11. 12. 2008, kterou předložila sama žalovaná, bylo v té době vozidlo pojízdné (viz motor funkční, tedy i baterie) a s ohledem na to, že vozidlo bylo v úschově soudu, za jehož činnost odpovídá žalovaná jednajícím Ministerstvem spravedlnosti, až do ledna 2013, kdy bylo předáno žalobci ve stavu bez možnosti nastartování (nefunkční baterie), je soud skutečně přesvědčen o tom, že v této konkrétní věci je organizační složkou oprávněnou jednat za stát právě Ministerstvo spravedlnosti a nikoliv Ministerstvo vnitra.

Co se pak týká požadavku na náhradu majetkové škody, která byla v tomto řízení uplatněna, soud nejprve samostatně posoudil nárok na náhradu škody ve výši 37.500,- Kč, která byla ze strany žalobce žádána v souvislosti s tvrzením, že žalobce vynaložil náklady na své právní zastoupení při úkonech směřujících k zpětnému převzetí vozidla původně vydanému Policii ČR, což žalobce považoval za škodu, za kterou odpovídá stát. V této souvislosti soud uvádí, že v tomto směru byl žalobce vyzván k doplnění skutkových tvrzení a označení důkazů prokazujících skutková tvrzení ohledně požadavku na zaplacení částky 37.500,- Kč, přičemž žalobce však nedoplnil skutková tvrzení ohledně tvrzeného nesprávného úředního postupu či vydání nezákonného rozhodnutí, které by bylo pro nezákonnost zrušeno, a netvrdil tedy konkrétní odpovědnostní titul a nedoplnil ani skutková tvrzení ohledně příčinné souvislosti, když v tomto směru byla jeho skutková tvrzení pouze velmi obecného charakteru. Přesto však soud tato základní skutková tvrzení žalobce posoudil, přičemž dospěl k závěru, že vztahu k tomuto požadavku na náhradu škody skutečně není dán ani odpovědnostní titul ani jakákoliv příčinná souvislost mezi žalobcem požadovanou škodou a postupem PČR v rámci trestního řízení či Městského soudu v Brně v rámci řízení o úschově. V této souvislosti

soud uvádí, že v daném případě soud rozhodně neshledal jako odpovědnostní titul nesprávný úřední postup ani policie ČR, ani soudu v rámci řízení o úschově, neboť pokud v rámci trestního řízení došlo v souladu s příslušnými ustanoveními trestního řádu k vydání věci žalobcem a následně, s ohledem na skutečnost, že vlastnické právo k předmětné věci uplatňovalo více osob, došlo v souladu s trestním řádem ke složení věci do úschovy soudu, pak tento postup rozhodně nelze v žádném případě považovat za nesprávný, stejně tak jako za nesprávný úřední postup nelze označit postup soudu v rámci řízení o úschově, pokud s ohledem na uplatnění vlastnického práva více osobami, nebyl předmět úschovy původně vydán a osoby uplatňující vlastnické právo byly poučeny o nutnosti podat civilněprávní žalobu. Navíc shora uvedené postupy pak v daném případě vždy směřovaly a projevíly se ve vydaných rozhodnutích, která vždy nabyla právní moci a nebyla nikdy pro nezákonnost zrušena, z čehož je tedy zřejmé, že v daném případě pak tedy není možno uvažovat ani o odpovědnostním titulu spočívajícím ve vydání nezákonného rozhodnutí. Navíc je třeba poukázat i na to, že z listinných důkazů provedených v řízení pak jednoznačně vyplývá, že náklady na právní zastoupení žalobcem byly jednoznačně vynaloženy v souvislosti s řízeními vedenými u Městského soudu v Brně pod sp. zn. [REDAKCE] a dále pod sp. zn. [REDAKCE], v rámci nichž bylo pravomocně rozhodnuto i o nákladech soudního řízení, přičemž pod v řízení vedeném pod sp. zn. [REDAKCE] byla žalobci přiznána náhrada nákladů řízení, přičemž z výše uvedeného je tedy zřejmé, že tyto náklady souvisely přímo se shora uvedenými řízeními a jsou tedy v bezprostřední příčinné souvislosti s nimi, přičemž o nákladech těchto řízení bylo v obou případech pravomocně rozhodnuto a ani jedno z těchto pravomocných rozhodnutí pak nebylo pro nezákonnost zrušeno. (Navíc, byť tato skutečnost není s ohledem na právní hodnocení věci významná, pak nebylo možno přehlédnout ani to, že žalobce nebyl ani v rámci řízení vedeném pod sp. zn. [REDAKCE] právně zastoupen, a to byť mu úkony v souvislosti s tímto řízením byly fakturovány.). Za těchto okolností tedy soud skutečně nejen že neshledal odpovědnostní titul ve vztahu k požadavku na náhradu škody ve výši 37.500,- Kč a nevidí ani jakoukoliv příčinnou souvislost mezi žalobcem požadovanou škodou spočívající v úhradě nákladů za právní zastoupení, a teoreticky tvrzeným, avšak blíže nespecifikovaným, nesprávným úředním postupem.

Dále se soud při svém rozhodování zabýval důvodností požadavku žalobce na náhradu škody spočívající ve snížení hodnoty vozidla, ke kterému došlo za dobu, kdy bylo vozidlo nejprve vydáno Policii ČR, a následně předáno do úschovy soudu. V této souvislosti pak soud musí konstatovat, že tímto způsobem vyčíslenou a žalobcem požadovanou škoda s odkazem na znalecký posudek předložený žalobcem jako listinný důkaz považuje soud za nedůvodný nárok, neboť jak vyplývá i z judikatury Nejvyššího soudu ČR (například rozhodnutí sp. zn. 30 Cdo 4973/2014) snížení obvyklé ceny vozidla v důsledku plynutí času v daném případě nelze dávat do přímé příčinné souvislosti se skutečností, že předmětné vozidlo bylo v rámci trestního řízení vydáno Policii ČR a následně předáno (s ohledem na spor o vlastnické právo) do úschovy soudu a žalobci vydáno až v lednu 2013, kdy byly naplněny zákonné podmínky pro vydání věci žalobci z úschovy soudu. Stav znehodnocení vozidla je totiž objektivní skutečností, která nastává již jen tím, že vlivem běhu času ztrácí věc určená k užívání na hodnotě, a to bez ohledu na její používání či nepoužívání. Soud však v souvislosti s požadavkem na náhradu škody na vozidle připouští, že v obecné rovině pochopitelně nevylučuje, že jistá škoda na vozidle v době úschovy mohla vzniknout, pokud došlo ze strany žalované k činnosti nebo nečinnosti, která měla za následek skutečný vznik škody v majetkové sféře žalobce, to vše za situace, kdy adekvátní příčinná souvislost je mezi vznikem škody a nesprávným

úředním postupem je dána tehdy, jestliže je škoda podle obecné povahy obvyklého chodu věcí a zkušeností adekvátním důsledkem protiprávního úkonu nebo škodní události, přičemž vždy však musí být řádně prokázáno, že škoda by nebyla nastala bez této příčiny. V této souvislosti pak soud uvádí, že žalobce byl v průběhu řízení soudem řádně vyzván k doplnění skutkových tvrzení a k označení důkazů k jejich prokázání dle § 118a odst. 1, 3 o. s. ř., kdy s ohledem na nedostatečně konkrétní skutková tvrzení soud tedy vyzval žalobce, aby doplnil, v čem konkrétně spočívá tvrzený nesprávný úřední postup, tedy v jaké konkrétní činnosti či nečinnosti spočívala jím tvrzená nedostatečná péče o vozidlo s tím, že žalobce měl nejen tyto konkrétní jednotlivé nečinnosti tvrdit, ale zároveň doplnit i tvrzení o tom, jakým konkrétním způsobem se tyto nečinnosti projeví na stavu vozidla, tedy k jakému konkrétnímu poškození či znehodnocení vozidla došlo právě v důsledku jednotlivých nečinností s tím, že soud zároveň žádal, aby ve vztahu k jednotlivým nečinnostem při péči o vozidlo, byl tvrzen i vznik konkrétní škody v konkrétní výši. Žalobce pak na výzvu soudu reagoval svým podáním datovaným dne 28. června 2017, kde však pouze obecně doplnil tvrzení, že vozidlo nebylo správně ošetřováno, když dle žalobce měla být provedena údržba pneumatik dofukováním, že vozidlo mělo být pravidelně startováno aspoň jednou týdně, měla být dobíjena baterie, měly být vyměňovány provozní kapaliny a další žalobcem již blíže nespecifikované úkony. Takto doplněná skutková tvrzení však soud za daných okolností nepovažoval za dostačující, neboť za situace kdy, jak je výše uvedeno, snížení obvyklé ceny vozidla v důsledku plynutí času není v příčinné souvislosti s tím, že vozidlo nebylo po dobu od vydání Policii ČR a pod dobu soudní úschovy užíváno, bylo tedy na žalobci, aby konkrétně v řízení tvrdil, že škoda případně vznikla konkrétní nečinností, tedy že případně konkrétní nečinností vznikly zcela konkrétně specifikované jednotlivé škody na vozidle. To však žalobce, s výjimkou tvrzení a důkazů vztahujících se ke škodě související s nefunkční baterií, neučinil a v tomto směru tedy neunesl svou povinnost tvrzení, přičemž v této souvislosti pak soud musí pro úplnost zdůraznit, že v žádném případě pak nelze nedoplněná skutková tvrzení nahrazovat odkazem na listinné důkazy (např. znalecký posudek, výslech znalce, aj.) neboť primárně je třeba vždy řádným způsobem skutečnosti tvrdit a teprve k řádně doplněným a konkrétním skutkovým tvrzením označit důkazy. Za této situace pak tedy soud dospěl k závěru, že na základě žalobních tvrzení a jejich doplnění a na základě důkazů v řízení provedených *lze tedy žalobci důvodně přiznat pouze požadavek na náhradu škody spočívající v úhradě nákladů na pořízení nové autobaterie do vozidla v ceně 3.222,- Kč* (vyměněna baterie vyfakturovaná na částku 2.801,65 Kč + 15 % sazba DPH, tedy částka 420,25 Kč), když v řízení bylo prokázáno, že tato částka byla ze strany žalobce uhrazena v rámci úhrady faktury vystavené na částku 11 824 Kč, to vše za situace, kdy žalobce v tomto směru konkrétně dotvrdil, že žalovaná nepečovala řádným způsobem o vozidlo, když pravidelně vozidlo nestartovala a nedobíjela baterii (za účelem zachování funkčnosti baterie), přičemž žalovaná přes výzvu soudu nedoplnila skutková tvrzení na svou obranu a neoznačila důkazy prokazující konkrétní způsob obecně tvrzené řádné péče o vozidlo. Za situace, kdy zároveň v řízení bylo prokázáno, že vozidlo v době předání žalobci (viz předávací protokol z ledna 2013) bylo předáno žalobci ve stavu, kdy nebylo možno vozidlo nastartovat a s přihlédnutím k tomu, že z faktury č. [REDAKCE] vystavené na žalobce dodavatelem J [REDAKCE] H [REDAKCE] vyplývá, že baterie skutečně byla vyměněna, soud tedy dospěl k závěru, že žalobce v tomto směru prokázal důvodnost svého požadavku na náhradu škody ve shora uvedeném rozsahu, když v daném případě soud ve vztahu k tomuto požadavku shledal všechny tři základní předpoklady pro vznik odpovědnosti státu za škodu, tedy vznik škody, příčinnou souvislost i existenci nesprávného úředního postupu, který s odkazem na §26 zák. č. 82/1998 Sb. ve spojení s § 415 o. z. soud

v daném případě spatřuje v porušení prevenční povinnosti předcházet škodám, když není pochyb o tom, že za situace, kdy vozidlo bylo vydáno v rámci trestního řízení Policií ČR ve stavu způsobilém k užívání a v tomto stavu následně předáno v souladu se zákonem do úschovy soudu, měl následně soud povinnost vydat věc taktéž ve stavu způsobilém k užívání, přičemž v této souvislosti je třeba zdůraznit, že je nepochybné, že pokud by v době úschovy soudu (cca po dobu 4 let) byla prováděna pravidelná péče o baterii ve vozidle formou občasného startování a případného dobíjení baterie, nemusela být v době vrácení vozidla žalobci baterie nefunkční a žalobce by nemusel vynaložit náklady na její výměnu ve shora uvedené výši, neboť v tomto směru bylo jednoznačně na orgánech státu, aby v rámci realizace soudní úschovy zajistily péči o předmětné vozidlo tak, aby v okamžiku, kdy bylo vyňato z dispozice žalobce, co by vlastníka, bylo zabezpečeno natolik dobře a natolik kvalitně, aby na něm nemohl dojít ke vzniku faktické škody ve shora prokázaném rozsahu. Ve vztahu k zbývajícím požadavkům na náhradu škody však soud dospěl k závěru, že žalobce skutečně neunesl břemeno tvrzení a přes výzvy soudu svou povinnost tvrzení nesplnil, když k ostatním položkám účtovaným například v souvislosti se znovu zprovozněním vozidla nebyla skutková tvrzení ani po jejich doplnění dostatečně určita. V této souvislosti soud pouze pro úplnost uvádí, že co se pak týká doplněných skutkových tvrzení ohledně údržby pneumatik či výměny provozních kapalin, soud znovu poukazuje na to, že i v tomto směru se jednalo o nedostatečná skutková tvrzení s ohledem na výzvy soudu, které byly směřovány k tomu, aby žalobce tvrdil jednotlivé nečinnosti s tím související škody a příčinnou souvislost, přičemž žalobce tak neučinil. Navíc je třeba k těmto položkám uvést, že výměnu pneumatik či provozních kapalin, za níž by nebylo možno považovat za škodu, za níž by měla nést odpovědnost žalovaná, neboť se jedná o náklady, které je třeba vynakládat za každých okolností v souvislosti s plynutím času, bez ohledu na užívání či neužívání vozidla. Přičemž navíc pneumatiky na vozidle ani měněny nebyly, respektive to nebylo ze strany žalobce ani tvrzeno. S ohledem na všechny shora uvedené okolnosti případu a právní posouzení věci soud tedy dospěl k závěru, že ve zbytku požadavků žalobce na náhradu škody ve vztahu k předmětnému automobilu tedy nebyla žaloba podána důvodně.

Pod bodem II výroku rozsudku pak soud zamítl požadavek žalobce na úrok z prodlení z přiznané částky za dobu, za níž žalobce úrok z prodlení požadoval nedůvodně, když z provedeného dokazování je zřejmé, že do prodlení se zaplacením se žalovaná dostala případně až marným uplynutím 6ti měsíční lhůty ode dne uplatnění nároku, přičemž jestliže nárok na náhradu škody byl u žalované uplatněn podáním doručeným dnem 3. 7. 2013, je zřejmé, že teprve dnem 4. 1. 2014 se žalovaná mohla dostat do prodlení s plněním. Proto tedy zákonné úroky z prodlení byly pod bodem I přiznány z částky 3 222,- Kč až od 4. 1. 2014 a pod bodem II tedy došlo k zamítnutí části úroků z prodlení nedůvodně požadovaných z přiznané částky.

Pod bodem III pak byla žaloba zamítnuta společně s příslušenstvím v rozsahu, v němž soud shledal žalobu nedůvodnou.

Pod bodem IV soud rozhodl o náhradě nákladů řízení mezi účastníky, a to v souladu s ustanovením § 142 odst. 2 o. s. ř., podle kterého náhrada nákladů řízení byla přiznána žalované, která byla s ohledem na předmět řízení neúspěšná pouze v nepatrné části. Žalovaná byla přiznána náhrada nákladů řízení v požadované výši, tedy ve výši 900,- Kč a to jako paušální náhrada hotových výdajů podle § 151 odst. 3 zákona 99/1963 Sb., ve znění pozdějších předpisů za použití vyhlášky č. 254/2015 Sb., a to za situace,

kdy žalovaná nedoložila faktickou výši svých hotových výdajů, ale byla požadována paušální náhrada ve výši 300,- Kč v souvislosti se třemi úkony (jednání soudu dne 2. 6. 2017, jednání soudu dne 22. 8. 2017, a vyjádření se ve věci dne 27. 6. 2017.

Lhůta k plnění pak byla jak ve vztahu k žalobci, tak i žalované určena dle § 160 o.s.ř., tedy standardní 3 denní.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu podepsaného a to v potřebném počtu stejnopisů.

V Praze dne 25. srpna 2017

Mgr. Blanka Vernerová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
D. Klikarová

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Reného Fischera a soudců JUDr. Ladislavy Mentbergerové a Mgr. Halky Hovorkové ve věci

žalobce: **INGTEL Plus, s. r. o., IČO 48529168**
sídlem Brno, Horova 1628/8
zastoupený advokátem JUDr. Jaroslavem Kružíkem
sídlem Brno, Příkop 2a

proti
žalovanému: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti ČR, IČO 00025429**
sídlem Praha 2, Vyšehradská 16

o 314 038 Kč s příslušenstvím a o příslušenství částky 3 222 Kč, k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 25. srpna 2017, č. j. 21 C 56/2014 – 73,

takto:

- I.** Rozsudek soudu I. stupně se ve výrocích II., III. a IV. **potvrzuje.**
- II.** Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

- 1. Soud I. stupně shora označeným rozsudkem částečně vyhověl žalobě a žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobci částku 3 222 Kč se zákonným úrokem z prodlení za dobu od 4. ledna 2014 do zaplacení, a to do tří dnů od právní moci rozsudku (I.), žalobu zamítl

Shodu s prvopisem potvrzuje Zdeňka Vašková

co do úroku z prodlení z částky 3 222 Kč za období od 29. června 2013 do 3. ledna 2014 (II.), dále žalobu zamítl do částky 314 038 Kč se zákonným úrokem z prodlení za dobu od 29. června 2013 do zaplacení (III.) a žalobci uložil povinnost zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení 900 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku (IV.).

2. Takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobce domáhal vůči žalované zaplacení částky 317 260 Kč s příslušenstvím z titulu náhrady škody s tím, že tato částka sestává z částky 279 760 Kč představující škodu, která měla žalobci vzniknout tím, že dne 13. května 2008 vydal Policií ČR své motorové vozidlo tovární značky Volkswagen, vozidlo bylo dne 19. prosince 2008 převzato do soudní úschovy a vráceno žalobci na základě usnesení Městského soudu v Brně ze dne 18. prosince 2012. Za dobu, kdy bylo vozidlo v úschově, na něm vznikla škoda, kterou žalobce ocenil částkou 279 760 Kč. Další část škody představuje částka 37 500 Kč, kterou žalobce vynaložil v souvislosti s právním zastoupením za účelem domožení se vrácení vydané věci do vlastnictví.
3. Soud I. stupně provedl dokazování listinnými důkazy. Poté vzal za zjištěné, že žalobce adresoval Ministerstvu spravedlnosti ČR žádost ze dne 28. června 2013 o náhradu majetkové škody v celkové výši 317 260 Kč, tato výzva byla Ministerstvu spravedlnosti ČR doručena dne 3. července 2013. Žalovaný požadavek žalobce odmítl.
4. Z vyúčtování advokáta JUDr. Jana Svobody vzal soud I. stupně za prokázané, že žalobce uhradil JUDr. Janu Svobodovi částku v celkové výši 37 500 Kč (20 000 Kč + 10 000 Kč + 7 500 Kč) s tím, že tuto částku advokát JUDr. Jan Svoboda žalobci vyúčtoval za poskytnuté právní služby v řízení vedeném u Městského soudu v Brně pod sp. zn. [REDAKCE] a v řízení vedeném u téhož soudu pod sp. zn. [REDAKCE]
5. Z protokolu o provedení domovní prohlídky a prohlídky jiných prostor ze dne 13. května 2008 soud I. stupně zjistil, že dne 9. května 2008 došlo na základě rozhodnutí soudu k prohlídce jiných prostor a pozemků u Ing. J. [REDAKCE] S. [REDAKCE] jednatele žalobce, při této prohlídce byl jednatel vyzván k vydání věci podle § 78 trestního řádu. Na základě této výzvy vydal osobní automobil tovární značky Volkswagen Touareg, registrační značka [REDAKCE]. Ze spisu Městského soudu v Brně, sp. zn. [REDAKCE] vzal soud I. stupně za prokázané, že usnesením Policie ČR ze dne 19. prosince 2008 byla podle § 80 odst. 1 trestního řádu věc – uvedená motorové vozidlo – uložena do soudní úschovy, neboť byly pochybnosti o uplatněném vlastnickém právu. Na vozidlo si též činila nárok společnost UniCredit Leasing CZ, a. s. Žalobce požádal dne 14. ledna 2010 o vydání vozidla z úschovy, společnost UniCredit Leasing CZ, a. s. s vydáním vozidla nesouhlasila a bylo vydáno dne 24. března 2010 usnesením o nevydání předmětu úschovy. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 17. dubna 2010. Dne 4. prosince 2012 pak byl doložen rozsudek Městského soudu v Brně ze dne 9. srpna 2012, č. j. [REDAKCE], jímž byla společností UniCredit Leasing CZ, a. s. uložena povinnost souhlasit s vydáním předmětu úschovy žalobci a nahradit mu náklady řízení 13 240 Kč. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 21. listopadu 2012 a k žádosti žalobce ze dne 18. prosince 2012 pak byl předmět úschovy žalobci vydán, rozhodnutí nabylo právní moci dne 3. ledna 2013.
6. Podle předávacího protokolu z 11. prosince 2008 převzala Policie ČR téhož dne vozidlo do úschovy s tím, že vozidlo nebylo nijak poškozeno, a to ani motor, pneumatiky či interiér. Podle předávacího protokolu ze dne 17. ledna 2013 bylo vozidlo vráceno žalobci z úschovy s tím, že vozidlo nebylo nijak poškozeno, byla u něj pouze nefunkční baterie.

7. Z faktury vystavené J. [redacted] H. [redacted] žalobci dne 21. ledna 2013 spolu s příjmovým pokladním dokladem z 21. ledna 2013 soud I. stupně zjistil, že žalobce po převzetí vozidlo objednal u J. [redacted] H. [redacted] opravu vozidla, která byla provedena a vyúčtována celkovou částkou 11 824 Kč včetně 15 % DPH, podrobný rozpis je ve faktuře obsažen. Tuto částku žalobce J. [redacted] H. [redacted] uhradil dne 21. ledna 2013.
8. Podle znaleckého posudku ze dne 3. dubna 2013 znalec Ing. Ladislav Rafaj určil výchozí cenu vozidla 1 600 000 Kč, obvyklou cenu vozidla před poškozením 1 355 700 Kč a při zohlednění nákladů na opravu pak stanovil výši majetkové újmy na vozidle částkou 279 760 Kč. Soud I. stupně uvedený znalecký posudek provedl jako listinný důkaz s tím, že posudek neobsahuje doložku podle § 127a o. s. ř.
9. Jako nadbytečné pak zamítl ostatní důkazní návrhy a po podrobném poučení žalobce podle § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř. neshledal žalobu z převážné části opodstatněnou. Zjištěný skutkový stav odůvodnil § 1, 2, 5, 7 odst. 1, § 8 odst. 1, § 13 odst. 1 a § 26 zákona č. 82/1998 Sb. (dále jen zákon o odpovědnosti státu za škodu – pozn. odvolacího soudu), dále odkázal na ustanovení § 415 a § 442 odst. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Sb. ve znění účinném do 31. prosince 2013 (občanský zákoník, ve zkratce obč. zák. – pozn. odvolacího soudu). Nejprve se zabýval pasivní legitimací žalovaného a shledal, že žalovaným subjektem je stát, za něhož v řízení jedná Ministerstvo spravedlnosti ČR jako příslušná organizační složka státu. Soud I. stupně uvedl, že k vydání vozidla došlo v květnu 2008 původně ve vztahu k Policii ČR, avšak vozidlo bylo vydáno v rámci trestního řízení, přičemž za škodu vzniklou v rámci trestního řízení odpovídá ČR – Ministerstvo spravedlnosti ČR. V daném případě navíc bylo vozidlo u Policie ČR poměrně krátkou dobu, cca půl roku, potom bylo předáno v rámci civilního řízení do soudní úschovy, jak je zřejmé z provedených důkazů a za činnost soudu v době, kdy vozidlo bylo v soudní úschově, odpovídá žalovaný jednatel Ministerstvem spravedlnosti ČR, a to až do ledna 2013, kdy bylo vozidlo vráceno žalobci.
10. Pokud jde o požadavek žalobce na vyplacení části škody ve výši 37 500 Kč (náklady právního zastoupení), tento požadavek soud I. stupně neshledal důvodným s tím, že žalobce vyzval k doplnění skutkových tvrzení a k označení důkazů, žalobce však svá skutková tvrzení nedoplnil. Soud I. stupně neshledal jako odpovědnostní titul nesprávný úřední postup Policie ČR nebo soudu v rámci řízení o úschově, neboť pokud v rámci trestního řízení došlo v souladu s příslušným ustanovením trestního řádu k vydání věci žalobcem a následně s ohledem na skutečnost, že vlastnické právo předmětné věci uplatňovalo více osob, došlo v souladu s trestním řádem ke složení věci do úschovy soudu a v tomto nelze spatřovat nesprávný úřední postup. Dále soud I. stupně neshledal opodstatněným požadavek žalobce na zaplacení této částky proto, že bylo prokázáno, že náklady na právní zastoupení byly jednoznačně vynaloženy v řízeních vedených u Městského soudu v Brně pod sp. zn. [redacted] a [redacted] v rámci nichž bylo pravomocně rozhodnuto o nákladech soudního řízení rovněž. Je zřejmé, že tyto náklady souvisely přímo s uvedenými řízeními, jsou tedy s nimi v bezprostřední příčinné souvislosti a bylo o nich rozhodnuto pravomocně, přičemž žádné z těchto rozhodnutí nebylo pro nezákonnost zrušeno.
11. Požadavek žalobce na náhradu škody spočívající ve snížení hodnoty vozidla, k níž došlo za dobu, kdy vozidlo bylo nejprve vydáno Policii ČR a poté bylo v soudní úschově, soud I. stupně rovněž neshledal důvodným. Uvedl, že znehodnocení vozidla je objektivní skutečností, která nastává již prostým plynutím času, kdy věc určená k užívání ztrácí na hodnotě plynutím času, a to bez ohledu na to, zda je užívána či nikoliv. Tyto své závěry prvostupňový soud v odůvodnění svého rozsudku podrobně vysvětlil, zejména pak zdůraznil, že žalobce přes poučení soudem podle § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř. k doplnění skutkových tvrzení

a k označení důkazů k jejich prokázání ohledně všech předpokladů odpovědnosti za škodu, zejména pokud jde o doplnění toho, v jaké konkrétní činnosti či nečinnosti spočívala jím tvrzená nedostatečná péče o vozidlo žalovaného, reagoval na tuto výzvu soudu pouze obecným tvrzením, že vozidlo nebylo správně ošetřováno, nebyla správně prováděna údržba pneumatik dofukováním, nebylo startováno alespoň jednou týdně apod. Takto doplněná skutková tvrzení však nelze považovat za dostačující, neboť za situace, kdy ke snížení obvyklé ceny vozidla došlo plynutím času, pak bylo na žalobci, aby tvrdil, že škoda vznikla konkrétní nečinností nebo činností žalobce, což však žalobce neučinil.

12. Prvostupňový soud považoval za oprávněný pouze požadavek žalobce na náhradu škody spočívající v náhradě nákladů na pořízení nové autobaterie do vozidla v ceně 3 222 Kč (vyměněná baterie 2 801,65 Kč + 15 % sazba DPH, 420,25 Kč). Dovedl, že bylo prokázáno, že tato částka byla ze strany žalobce uhrazena v rámci úhrady faktury znející na celkovou částku 11 824 Kč. K tomu došlo za situace, kdy žalobce dotvrdil, že žalovaný o vozidlo řádně nepečoval a žalovaný přes výzvu soudu nedoplňoval skutková tvrzení na svoji obranu o tom, že tuto péči řádně zajistil. Soud I. stupně tak v tomto případě shledal všechny základní předpoklady pro vznik odpovědnosti za škodu, tedy vznik škody, příčinnou souvislost o existenci nesprávného úředního postupu s odkazem na § 26 zákona o odpovědnosti státu za škodu ve spojení s § 415 obč. zák. Nesprávný úřední postup prvostupňový soud spatřoval v porušení prevenční povinnosti předcházet škodám. Ve vztahu ke zbývajícím požadavkům žalobce na náhradu škody soud I. stupně uzavřel, že žalobce neunesl břemeno tvrzení, když tuto povinnost přes výzvu prvostupňového soudu nesplnil a skutková tvrzení nedoplňoval, resp. doplnil je nedostatečně. Navíc podle soudu I. stupně k některým položkám jako je výměna pneumatik či provozních kapalin, je třeba uvést, že tyto by nebylo možno považovat za škodu, za kterou by měl nést odpovědnost žalovaný, neboť se jedná o náklady, které je třeba vynakládat za každých okolností v souvislosti s plynutím času bez ohledu na to, zda je vozidlo užíváno či nikoliv.
13. Soud I. stupně dále zamítl požadavek žalobce na zaplacení úroku z prodlení z přiznané částky 3 222 Kč za dobu, za níž žalobce úrok z prodlení požadoval, tedy od 29. června 2013 do 3. ledna 2014, s odůvodněním, že do prodlení se žalovaný dostal až marným uplynutím 6měsíční lhůty počítané ode dne uplatnění nároku, k němuž došlo dne 3. července 2013. Prodlení tak nastalo až po uplynutí této lhůty, tedy od 4. ledna 2014. Ve zbytku příslušenství byla proto žaloba jako neopodstatněná zamítnuta.
14. O nákladech řízení účastníků prvostupňový soud rozhodl podle § 142 odst. 2 o. s. ř. a žalovanému přiznal podle § 151 odst. 3 o. s. ř. za použití vyhlášky č. 254/2015 Sb. plnou náhradu nákladů řízení, když žalovaný byl neúspěšný v řízení pouze v nepatrné části. Náklady řízení pak vyčíslil v odůvodnění svého rozhodnutí.
15. Proti rozsudku podal odvolání žalobce, a to pouze do jeho výroků II., III. a IV. Žalobce uplatnil odvolací důvody podle § 205 odst. 2 písm. d), e) a g) o. s. ř. V odůvodnění odvolání nejprve zrekapituloval závěry, k nimž soud I. stupně dospěl a vyslovil s nimi nesouhlas. Zdůraznil, že vozidlo bylo dobu necelých 5 let v péči žalovaného a ten nečinil nic k tomu, aby o vozidlo řádně pečoval, tedy nejednal s péčí řádného hospodáře, což je zřejmé i ze znaleckého posudku. Žalovaný měl vozidlo startovat nejméně jednou týdně, dále měl zajišťovat výměnu provozních kapalin, pečovat o pneumatiky a činit další úkony směřujících k tomu, aby předmět úschovy zůstal funkční i po jeho vrácení žalobci. Toto však žalovaný nečinil, a proto za vzniklou škodu odpovídá. Žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 30 Cdo 4973/2014, z něhož soud I. stupně vyšel a uvedl, že v daném případě se nejedná o snížení ceny vozidla způsobené plynutím času, ale o snížení

jeho ceny, k němuž došlo absencí obvyklé péče o vozidlo. Žalobce závěrem žádal, aby odvolací soud napadený rozsudek ve výrocích II., III. a IV. změnil tak, že žalobě v plném rozsahu vyhová a žalobci přizná náhradu nákladů řízení.

16. Žalovaný ve svém písemném vyjádření odkázal na správné skutkové zjištění soudu I. stupně a jeho správné právní posouzení. Žádal potvrzení napadeného rozsudku jako věcně správného.
17. Odvolací soud přezkoumal podle § 212 a § 212a odst. 1 a 5 o. s. ř. v mezích podaného odvolání (§ 206 odst. 2 o. s. ř.) správnost napadeného rozsudku včetně správnosti postupu v řízení, které jeho vydání předcházelo, a poté odvolání žalobce neshledal opodstatněným.
18. Podanou žalobou se žalobce domáhal vůči žalovanému zaplacení částky 317 260 Kč s příslušenstvím z titulu náhrady škody, kdy tato částka měla sestávat z částky 279 760 Kč představující škodu zjištěnou znaleckým posudkem znalce Ing. Ladislava Rafaje, přičemž škoda v této výši měla žalobci vzniknout v souvislosti s nedostatečnou péčí žalovaného o vozidlo žalobce tovární značky Volkswagen Touareg 3.0 Tdi V6 a dále z částky 37 500 Kč, kdy tuto sumu musel žalobce vynaložit jako odměnu za služby advokáta JUDr. Jana Svobody, který žalobce zastupoval k hájení jeho zájmů v řízení o vydání předmětu úschovy.
19. Ohledně pasivní legitimize žalovaného, odvolací soud shodně se soudem I. stupně uvádí, že věcná legitimize žalovaného je dána, když bez ohledu na to, zda k tvrzené škodě mělo dojít postupem Policie ČR nebo soudu, je zřejmé, že by za ni odpovídal stát. Soud I. stupně rovněž správně určil příslušnou organizační složku státu, kterou je Ministerstvo spravedlnosti ČR, když po převážnou část doby, po kterou bylo vozidlo žalobci odňato, bylo v soudní úschově a příslušnou organizační složkou tak podle § 6 odst. 2 písm. a) zákona o odpovědnosti státu za škodu za použití § 21a odst. 1 písm. b) o. s. ř. Ministerstvo spravedlnosti ČR.
20. Odvolací soud konstatuje, že uvedené vozidlo bylo žalobcem vydáno policii ČR na základě ustanovení § 78 zákona č. 141/1961 Sb. ve znění účinném ke dni 31. květnu 2015 (trestní řád, ve zkratce tr. řád. – pozn. odvolacího soudu) v souvislosti s trestním stíháním vedeným proti M. K. a spol. u Policie ČR, Krajské ředitelství policie Brno a později u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. K vydání vozidla Policie ČR došlo dobrovolně dne 13. května 2008 v rámci domovní prohlídky, která se konala u jednatele žalobce Ing. Jiřího Střeštíka. Při vydání vozidla bylo postupováno podle § 78 tr. řádu; v tomto směru ostatně žalobce ani nic nenamítal. V průběhu trestního řízení již věc nebyla k dalšímu řízení už třeba a orgán činný v trestním řízení postupoval podle § 80 tr. řádu tak, že za stavu, kdy si kromě žalobce, který věc dobrovolně vydal, na ni činil nárok též jiný subjekt, a to společnost UniCredit Leasing CZ, a.s., tak v souladu s ustanovením § 80 odst. 1 věta třetí tr. řádu vozidlo uložil do soudní úschovy (usnesení Policie ČR ze dne 19. prosince 2008). Vozidlo pak bylo nadále v soudní úschově Městského soudu v Brně, kdy tento soud věc přijal do soudní úschovy podle § 185f o. s. ř. ve znění účinném ke dni 31. prosince 2013.
21. Odvolací soud konstatuje, že postup Policie ČR, která podle § 78 odst. 1 tr. řádu vyzvala žalobce k vydání vozidla v souvislosti s trestním řízením a poté ho podle § 80 odst. 1 tr. řádu uložila do soudní úschovy Městského soudu v Brně, nelze označit za nesprávný úřední postup ve smyslu § 13 odst. 1 zákona o povinnosti státu za škodu. Soudní judikatura dovodila, že nesprávným úředním postupem je třeba rozumět porušení pravidel předepsaných právními normami pro počínání státního orgánu při jeho činnosti, a to při takových úkonech, které jsou prováděny v rámci činnosti rozhodovací, avšak neodrazí se bezprostředně v obsahu vydaného

rozhodnutí. Z tohoto hlediska se za nesprávný úřední postup vedoucí k odpovědnosti státu považují též vedle vydání či opožděného vydání rozhodnutí, popřípadě jiné nečinnosti státního orgánu, vady ve způsobu vedení řízení, to ovšem vždy za předpokladu, že poškozenému vznikla škoda jako majetková újma vyčíslitelná v penězích (k tomu srovnej rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 30. 7. 2003, sp. zn. 25 Cdo 1851/2002, ze dne 25. 7. 2003, sp. zn. 25 Cdo 1660/2005, a další).

22. Odvolací soud uvádí, že nejde ani o povinnost za škodu z titulu nezákonného rozhodnutí, neboť rozhodnutí Policie ČR o tom, že věc má být jí žalobcem vydána a následně její usnesení ze dne 19. prosince 2008 o uložení této věci do soudní úschovy u Městského soudu v Brně nelze považovat za nezákonné rozhodnutí podle § 7 a následujících citovaného zákona, a to již proto, že ani jedno z těchto rozhodnutí nebylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno tak, jak předpokládá § 8 odst. 1 věta první uvedeného zákona.
23. Odvolací soud tak sdílí názor soudu I. stupně o tom, že v daném případě není dán odpovědnostní titul, ať již v podobě nesprávného úředního postupu nebo nezákonného rozhodnutí ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb. a pro úplnost dodává, že režim odpovědnosti žalovaného za škodu podléhá v daném případě zákonu č. 40/1964 Sb. ve znění účinném do 31. prosince 2013. K tomu odvolací soud uvádí následující.
24. Žalobce spatřoval porušení povinností ze strany žalovaného v tom, že žalovaný po dobu, kdy měl vozidlo v úschově, o něj nedostatečně pečoval tak, jak žalobce podrobněji popisuje v žalobě. Pokud by toto bylo prokázáno, tak by mohlo jít o porušení prevenční povinností ve smyslu § 415 obč. zák. K tomu však odvolací soud uvádí, že žádný právní předpis neukládá žalovanému povinnost po dobu, kdy je vozidlo v úschově, o ně tímto způsobem pečovat, tedy pravidelně ho startovat, kontrolovat jeho stav, měnit provozní kapaliny apod., když lze jen přisvědčit závěry soudu I. stupně o tom, že škodu tak, jak ji žalobce koncipoval s odvoláním na znalecký posudek, který si nechal vypracovat znalcem Ing. Ladislavem Rafajem, spatřoval především v tom, že za dobu téměř 5 let, kdy vozidlo bylo v úschově, se podstatně snížila cena vozidla, jejíž výpočet znalec provádí ve svém posudku. Dále pak znalec vyčísluje „majetkovou újmu“, kdy porovnává cenu vozidla v době prodeje a před poškozením s náklady na opravu, které žalobce musel vynaložit poté, když mu bylo vozidlo vráceno, což žalobce doložil fakturou ze dne 21. ledna 2013 vystavenou J. [REDAKCE] H. [REDAKCE] na částku 11 824 Kč. Odvolací soud shodně se soudem I. stupně uzavírá, že vozidlo, bez ohledu na to, zda je používáno či nikoliv, ztrácí na ceně již pouhým plynutím času, přičemž za dobu takřka 5 let je pokles této ceny značný, což je obecně známo. Pro pokles této obecné ceny není až tak významné, zda vozidlo je používáno nebo nikoliv. Žalobce byl při jednání před soudem I. stupně dne 1. června 2017 podrobně poučen podle § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř., ohledně povinností tvrzení a důkazní povinností, pokud jde o jednotlivé předpoklady odpovědnosti za škodu, zejména ohledně toho, jaké úkony by měly být ze strany žalovaného činěny v souvislosti s předmětem úschovy a jak se jejich neprovedení projevilo na stavu vozidla, pokud jde o jeho poškození či znehodnocení a dále ohledně vyčíslení jednotlivých dílčích škod tak, jak je žalobce požadoval. Žalobce byl současně poučen o následcích nesplnění povinností tvrzení a důkazní povinností.
25. Z protokolu o provedení domovní prohlídky ze dne 13. května 2008, při níž bylo vozidlo žalobcem dobrovolně vydáno Policii ČR a stejně tak z předávacího protokolu ze dne 17. ledna 2013, který byl sepsán při vrácení vozidla žalobci, je zřejmé, že vozidlo bylo Policií ČR vydáno v řádném stavu bez poškození a v tomto stavu bylo též žalobci vráceno; bylo pouze konstatováno, že v něm byla nefunkční baterie a z tohoto důvodu nebylo možno zjistit stav tachoměru. Ani žalobce netvrdil, že vozidlo bylo v mezidobí poškozeno, např.

že by byla poškozena karosérie nebo některé jeho díly a pokud poté, když mu bylo vráceno, byl nucen provést jeho opravu, tak v tomto nelze spatřovat příčinnou souvislost s tím, že by žalovaný o vozidlo po dobu úschovy nepečoval. Je obecně známo, že každé vozidlo vyžaduje běžnou údržbu v podobě konání pravidelných servisních prohlídek, výměny provozních kapalin, filtrů apod., kdy životnost jednotlivých součástí, resp. provozních kapalin je omezena buď dobou nebo počtem najetých kilometrů, příp. obojím. Jde tedy o náklady, které by žalobce v každém případě vynaložit musel, a to i tehdy, kdy by vozidlo v úschově vůbec nebylo, takže příčinná souvislost mezi tvrzeným protiprávním jednáním, které, jak je uvedeno výše, nebylo ani prokázáno a vzniklou škodou, není dána. K tomu odvolací soud uvádí, že pokud žalobce dovozoval výši škody ze znaleckého posudku, který si nechal vypracovat, tak je nutno uvést, že výši škody takto nelze určit, neboť nejde o otázku odbornou, ale právní, jejíž posouzení přísluší výlučně soudu.

26. K tomu odvolací soud pro úplnost uvádí, že Nejvyšší soud ČR ve svém rozsudku ze dne 14. ledna 2016, sp. zn. 30 Cdo 4973/2014, dovodil, že „*snížené obvyklé ceny vozidla v důsledku plynutí času není v příčinné souvislosti s nepřiměřeně dlouhým řízením o schválení jeho technické způsobilosti*“ a tento závěr lze použít i pro daný případ, když z uvedené judikatury je zřejmé, že pokles obvyklé ceny je odvislý od poměru na trhu, který je na žalobcem tvrzeném nesprávném úředním postupu (nebo nezákonném rozhodnutí) zcela nezávislý; jinak řečeno k poklesu obvyklé ceny vozidla by došlo bez ohledu na existenci nebo neexistenci nesprávného úředního postupu (nebo nezákonného rozhodnutí), který proto nelze považovat za jeho příčinu.
27. Pokud jde o další část škody spočívající v nákladech za právní zastoupení, které žalobce musel v souvislosti s tím, aby se domohl vydání předmětu úschovy, vynaložit, odvolací soud uvádí, že i ohledně tohoto žalobního požadavku byl žalobce řádně a podrobně poučen podle § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř. při jednání dne 1. června 2017, při němž byl vyzván k doplnění skutkových tvrzení a označení důkazů ohledně prokázání jednotlivých předpokladů k odpovědnosti za škodu ve výši 37 500 Kč. Žalobce na uvedenou výzvu reagoval pouze stručným podáním ze dne 28. června 2017, v němž v podstatě zopakoval to, co již v průběhu řízení uvedl. Za stavu, kdy nebylo shledáno protiprávní jednání žalovaného, odvolací soud uvádí, že ani zde nemůže být dána příčinná souvislost mezi protiprávním jednáním žalovaného, které nebylo prokázáno, jak je uvedeno výše a vzniklou škodou. Navíc pak, jak soud I. stupně správně uvedl, náklady právního zastoupení byly částečně vypořádány jednak v řízení vedeném u Městského soudu v Brně pod sp. zn. [REDAKCE], v němž se obchodní společnost UniCredit Leasing CZ, a.s. domáhala proti společnosti ONSA CZ s. r. o a dále proti žalobci určení vlastnického práva k předmětnému automobilu, přičemž pravomocným rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 18. září 2009, č. j. [REDAKCE], byla její žaloba zamítnuta. Obchodní společnost UniCredit leasing CZ, a.s. pak byla zavázána zaplatit žalobci na nákladech řízení 12 614 Kč, přičemž v tomto řízení žalobce zastupoval advokát JUDr. Jan Svoboda. Dále pak v řízení vedeném u Městského soudu v Brně pod sp. zn. [REDAKCE] se žalobce domáhal vůči společnosti UniCredit Leasing CZ, a.s. uložení povinnosti souhlasit s vydáním předmětu úschovy, přičemž pravomocným rozsudkem tohoto soudu ze dne 9. srpna 2012, č. j. [REDAKCE], bylo jeho žalobě vyhověno a společnosti UniCredit Leasing CZ, a.s. byla uložena povinnost zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 13 240 Kč, přičemž i v tomto řízení žalobce zastupoval advokát JUDr. Svoboda. Je tak zřejmé, že v částce 37 500 Kč, kterou žalobce požaduje z titulu náhrady škody po žalovaném, jsou již zahrnuty částky 12 614 Kč a 13 240 Kč, které měly být žalobci vyplaceny na základě pravomocných rozsudků v řízení sp. zn. [REDAKCE] a [REDAKCE] vedených u Městského soudu v Brně tak, jak vyplývá z výše uvedeného.

28. Soud I. stupně tak zjistil skutkový stav úplným způsobem, kdy všechny důkazy řádně provedl podle § 122 a následujících o. s. ř. a důkazy řádně zhodnotil ve smyslu zásady volného hodnocení důkazů podle § 132 o. s. ř. Skutková zjištění, která z nich učinil, jsou s nimi zcela v souladu. Ke zjištění skutkového stavu, by již bylo nadbytečné provést další důkazy navržené žalobcem (výslech jednatele, výslech znalce), neboť jak správně soud I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí vysvětlil, jejich provedení by nemohlo vést k novým skutkovým zjištěním, která by měla vliv na právní posouzení. Odvolací důvody podle § 205 odst. 2 písm. d) a e) o. s. ř. tak naplněny nejsou.
29. Rovněž tak právní posouzení věci tak, jak jej soud I. stupně učinil, je správné. Odvolací soud k tomu uvádí, že pokud soud I. stupně výrokem I. přiznal žalobci náhradu části škody ve výši 3 222 Kč představující náklady, které žalobce musel vynaložit na výměnu vybité autobaterie, což prvostupňový soud dovodil z faktury ze dne 21. ledna 2013, tak je nutno uvést, že tyto náklady by správně měly činit 3 389 Kč, neboť soud I. stupně zvažoval 15% DPH, ačkoliv tato byla 21%. Doplatek 6% DPH činí 167 Kč, odvolací soud však na rozdíl od soudu I. stupně dovozuje, že žaloba není důvodná, ani pokud jde o tuto část škody. Je sice nesporné, že vozidlo bylo žalobci v roce 2013 vydáno ze soudní úschovy s vybitou autobaterií, nicméně to, že k jejímu vybití došlo, nelze považovat za porušení prevenční povinnosti ve smyslu § 415 obč. zák., neboť bez ohledu na to, zda vozidlo je používáno či nikoliv, je obecně známo, že průměrná životnost jakékoliv autobaterie činí okolo 4 let. K vybití autobaterie by tedy došlo bez ohledu na to, zda vozidlo bylo v soudní úschově nebo nikoliv a zda bylo používáno či nikoliv. Protože ale výrok I. nebyl odvoláním dotčen, zůstal stranou přezkumné činnosti odvolacího soudu (§ 206 odst. 2 o. s. ř.). Odvolací soud však za tohoto stavu již nepřistoupil k tomu, že by žalobu shledal důvodnou alespoň ohledně částky 167 Kč s příslušenstvím a příslušenství z částky 3 222 Kč za období od 29. června 2013 do 3. ledna 2014 tak, jak žalobce požadoval.
30. Za stavu, kdy žalovaný neporušil ani svou prevenční povinnost podle § 415 obč. zák., ani žádnou jinou svou povinnost, je zřejmé, že není naplněna skutková podstata odpovědnosti žalovaného za škodu podle § 420 obč. zák.
31. Odvolací soud proto rozsudek soudu I. stupně potvrdil podle § 219 o. s. ř. ve výrocích II., III. a závislém nákladovém výroku IV. jako věcně správný, když výrok o nákladech řízení účastníků je v souladu s ustanovením § 142 odst. 1 o. s. ř.
32. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 1 o. s. ř. *a contrario* za použití § 224 odst. 1 o. s. ř., kdy v odvolacím řízení úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení nevznikly. Za účelně vynaložené náklady nepovažoval odvolací soud úkon žalovaného spočívající v omluvě k odvolacímu jednání spojený se stručným vyjádřením, když ostatně žalovaný tento úkon ani neúčtoval.

Poučení:

Protí tomuto rozsudku lze podat dovolání do dvou měsíců ode dne doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni, a to za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř.

Praha 2. května 2018

Mgr. René Fischer v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Zdeňka Vašková